

РОЗДІЛ 1

Спершу бабуся почала плутатися в тому, що було і чого не було.

Наприклад, вона спитала в мене, що саме Матвій хоче на день народження. Я сказала, що з нього вистачить двадцяти гривень, а бабуся після того переказувала мамі, начебто це сам Матвій у неї попросив двадцять гривень у подарунок. Сміялася, ніби це дуже весело. Типу, який скромний малий! Мама спочатку також сміялася. Але ввечері я розповіла їй, якусе було насправді, і вона впала в таку задуму, наче в когось піднялася температура.

Потім бабусі закортіло співати пісні. Співала, чесно кажучи, вона поганенько. Жодної з пісень я доти не чула. Здавалося, що бабуся виймала їх із самого дитинства, — може, навіть не свого, а своїх далеких предків! Якось я розчула слова однієї пісні й загуглила.

*Піду втоплюся у річці глибокій,
Шукати стануть — не скоро знайдуть.
Ти будеш плакати — спливатимуть роки,
Мене до смерті не зможеш забути*.*

Мені стало реально страшно. Добре, що це тільки слова з пісні. Хоча все одно лячно.

Коротше, бабуся геть здуріла. Не знаю, чи треба за неї вже переживати. Не думала, що її божевілля проявиться отак... у піснях.

* Слова з пісні Андрія Миколайчука.

Потім вона взялася за кулінарію. Якось після школи я застала її за виробництвом чебуреків — поняття не мала, що вона вміє таке готувати! Чебуреки рівними рядами заповнили стіл у кухні, робочі поверхні й навіть вилежували свої боки на перевернутих догори пузами кришках від каструль. І це не рахуючи гори вже посмажених чебуреків, які засмерділи всю хату паленою олією! Мама ледь умовила бабусю заморозити кілька партій. Для цього довелося перебрати вміст морозилки й повикидати з неї позаторішні ягоди. Хоча й тут бабуся внесла свої корективи: вона наварила каструляку компоту. Радість від цього всього відчув тільки Матвій. Хоча його наздогнала розплата: малий до пізньої ночі бігав у туалет. Проте він таким не переймався. Це ж іще один привід побігати перед сном і відтягти момент лягання в ліжко.

Але найгірше сталося тоді, коли до нас прийшли дівчата. Бабуся чудово знала моїх найкращих подружок — Софію та Олю. Ми їх тисячі разів обговорювали, бабуся розглядала наші фото в інстаграмі й навіть читала наш блог!

Коли дівчата подзвонили у двері, бабуся спитала, хто там.

— Софі та Оля, ба. Я ж казала, що вони прийдуть.

— А, так, — погодилася бабуся. — А який сьогодні день? — зненацька поцікавилася вона.

— Вівторок, ба! — гукнула я й побігла відчиняти двері.

У нас було дві години до того, як я мала йти по Матвія. Мама знову попросила мене про це. Чесно кажучи, я вже думаю про повстання. Це якась ЕКСПЛУАТАЦІЯ праці неповнолітніх. У мене через брата немає особистого життя. Не те щоб я мала

хлопця — тут проблемне питання, — але як його знайти, якщо ти вічно з малявкою на хвості?

— Ой! У мене сьогодні збори! — бабуся раптом заметушилася й почала збирати свої речі.

Ми з дівчатами товклися в коридорі. Софія хвалилася новим блиском для губ, а Оля закочувала очі, бо я вже намащувала його на себе, задивляючись у дзеркало. Оля така гидлива! Побачила б я, чи вона б гидувала, якби в неї був молодший брат, улюблена розвага якого — прицільне пісяння в рухливу мішень!

Саме в цю мить почулося вовтузіння ключа в замку, двері відчинилися, і в них протиснулася мама.

— О, дівчата! Давно я вас усіх разом не бачила! — мама була на диво радісна. Я б мала насторожитися вже тоді. — Ви йдете гуляти? Ді, забереш Матвія дорогою, будь ласка? Я геть не встигаю.

Я стиснула губи в тонку риску. Мама забула, що вже мене про це просила. Оце сімейка! Усі божевільні, крім мене.

Мама повільно скинула туфлі. Якщо чесно, не було схоже, щоб вона кудись запізнювалась. Коли мама кудись запізнюється, вона нервується і кричить. Я вже звикла. А Матвієві наче тільки цього й треба. Він тоді навмисно стоїть і копирсається в усьому, до чого може дотягтися. Довго-до-о-овго зав'язує шнурівки, тоді біжить по щось у кімнату, без чого абсолютно можна обійтися. Наприклад, сьогодні йому кров з носа була потрібна крейда. Наче в них у садочку є на чому малювати! Там не асфальт, а суцільні ями.

— Мамо! Що ти робиш?! — це мама нарешті скинула туфлі й почула запах чебуреків із кухні. — Мамо! Куди нам стільки їжі? Я ж просила заморозувати...

— У мене сьогодні збори, — незворушно відповіла бабуся. — Сьогодні вівторок.

— Мамо, які ще збори? — мама схопила зі столу миску з чебуреками й почала їх пакувати в судочки. — Дівчата, ось вам у дорогу. Матвія погодуєш, Ді?

— Не чіпай чебуреків! То на збори! — запротестувала бабуся.

Я глипнула на дівчат: Софія з усіх сил вдавала, що все окей, Оля скролила в телефоні. Усе як завжди! Отаке вічно! Я відчула, як обличчя наливається кров'ю.

— СТОП! — закричала я. — МАМО! Можна я хоч сьогодні просто погуляю з дівчатами? Я заберу малого, окей. Але приведу його додому, а сама піду гуляти. У мене — ВИХІДНИЙ!

Я різко розвернулася й виштовхала подруг на сходову клітку. У коридорі було так тісно, що мені майже забракло дихання.

— Діано! — раптом почулося бабусине. Голос її звучав так тихо й тонко, наче от-от обломиться. — А як же мої збори?

Я набрала повні груди повітря. З бабусяю щось було не так. Ось тільки мама вперто відмовлялася це помічати. Вона стала така забудькувата... Інколи їй доводилося повторювати все навіть частіше, ніж Матвієві.

— Бабусю, — якомога лагідніше мовила я. — Збори перенесли на інший день.

«І рік», — додала подумки. А тоді зібрала всю свою волю, щоб усміхнутися бабусі. І вона всміхнулася у відповідь. Кивнула головою. Зрозуміла з першого разу!

— Тоді чекай! Чебуреки візьми! — бабуся метнулася в кухню й уже за мить повернулася з пухким і теплим пакунком, замотаним у кухонний рушник. — І компот у пляшці. Матвій любить.

Я промовчала. Хай упіснюється, мені все одно! Я йому — не мама.

— Твоя мама поклала чебуреки в судочок, але так вони охолонуть і зламаються, — підморгнула бабуся. Я закусила губу. Інколи бабуся поводить себе, як і раніше. Але такі дні трапляються все рідше.

— Я тебе люблю, бабуся, — сказала я, цьомкнула її в худу щоку і різко розвернулася, щоб наздогнати дівчат.

Я не оберталась, але знала, що бабуся просто зараз перехрестила мене три рази. Вона так завжди робить.

РОЗДІЛ 2

— То коли ти їдеш у тур? — поцікавилася Софія, витираючи руки після чебурека.

— У наступну п'ятницю, — відказала я, зненацька зрозумівши, що досі не почала збиратися.

Дні пролітали так швидко, що я й не помітила, як наблизився наш ВТТ — великий танцювальний тур. Одна з переваг того, що танцюєш народні танці, — міжнародні виступи. З усіх у класі я, мабуть, найбільше подорожую. Дехто досі ніколи не був за кордоном, як-от Оля. Софія була десь на морі. А її мама-письменниця весь час тільки те й робить, що їздить. Софі й сама не знає, як їй пощастило, що в неї є тільки старший брат. Бо якби був молодший, вгадайте, хто б його глядів? Хоча ні, я геть забула: у Софії є *тато*. Нормальний тато, а не як у мене. Хоча в Олі також тато *нормальний*. Не розумію, чого вона піниться. Ну, живуть окремо з мамою, і що? Зате вона принаймні його *інколи* бачить.

Часом я хочу струснути своїх подруг і волати їм просто у вуха: НЕВЖЕ ВИ НЕ РОЗУМІЄТЕ, ЯК ВАМ ПОЩАСТИЛО? Але замість цього переважно мовчу.

— Знімеш відоси для блогу? Ну, про подорож, танці... — запропонувала Оля.

— Париж... — замріяно додала Софія.

Ось воно! Може, їм також є трішечки за що мені позаздрити.

— Звісно, — поблажливо всміхнулася я й відпила компоту з пляшки. А в самій всередині аж ніби про-

росла трава з Єлісейських полів! Як же я мріяла побачити Ейфелеву вежу! Я вже навіть вибрала ракурс, із якого буде найвдаліше фото...

— Я думаю, нам треба переглянути нашу концепцію блогу, — раптом сказала Оля.

Софія насупилася. У них вічно якісь суперечки на тему, хто головніший. Але якби ж вони не втягували в це мене! А то ні: Діано, як ти думаєш? «Вам справді цікаво? — хотіла спитати я. — Я думаю, що домашка зтягнулася. От що я думаю».

